

CONSIDERACIONS

Vaig néixer (curs 1936-37) gran en un poble petit i he esdevingut (curs 1986-87) petit en un poble gran. Em batejaren essent adult, d'acord amb el costum d'ara, després d'entrar en vigor la nova llei d'Educació General Bàsica (E.G.B.), que obligava a posar un nom propi als col·legis que no en tenien. L'Ajuntament del poble m'apadrinà i des d'aquells instants m'anomenen «Empúries», no sé si en record de l'antiga ciutat greco-romana Emporium.

Els cinquanta anys transcorreguts des del meu naixement fins avui m'han donat l'oportunitat de difondre cultura a correlatives generacions, que han conviscut amb mi un llarg període de la seva vida.

Els primers anys foren difícils perquè em vaig veure forçat a acceptar una imposició impròpia dels meus ideals: l'abandó de la llengua natal, davall fortes mesures de prohibició amb conseqüents represàlies; la separació dels alumnes per diferències de sexe; l'obligació de resar i cantar himnes nacionals tot aixecant el braç i la mà enlaire; etc. etc...

D'antuï la submissió obligada a les normes educatives vigents en aquells moments em provocaren una natural angoixa, que sortosament vaig anar superant amb enteresa fins fa pocs anys, amb el canvi de model educatiu.

Aquest mig segle de la meua existència ha estat testimoni d'innovacions pedagògiques, fruit de la moda o del progrés, a les quals he hagut d'emmotllar-me per exigències de la superioritat i pensant que la normativa escolar tendeix cap al progrés cultural de l'alumnat.

He estat un treballador incansable, sense el dret a una merescuda jubilació, amb una tasca ben considerada, exercida de la millor manera gràcies a l'ampliació de les meves dependències, a la construcció de noves, a la millora dels llocs d'esport i d'esbargiment, a la construcció d'un menjador escolar, etc. amb el suport econòmic de l'Ajuntament del poble.

Aquesta ampliació, paral·lela a la creixença continuada de la població estudiantil, ha estat armoniosa i amb clara visió de futur, a fi que la meua condició guanyés en tots els aspectes i que la tasca escolar fos d'allò més important. En principi el creixement fou lent fins els anys 1974-75-76-77 en què l'edifici canvià en part la seva primitiva estructura per convertir-se en una de les construccions escolars més grans de les nostres contrades.

He vist passar per les meves aules de classe educands i educadors de diferents edats. Els primers, receptors de cultura, hi han trobat un bon mitjà d'educació i d'instrucció; els segons, transmissors de l'ensenyament, un digne lloc de treball. És palpable que pares, fills i néts de la mateixa família han format part del meu jo amb pocs intervals de temps i desitjo que la tirallonga familiar continuï en mi sense trencar-se.